

ஆலயம் - ஆகமம் - ஆரியம் அறிந்ததும் அறியாததும்

எழுத்தாளர். மு.சங்கையா

ஆய்வுச் சுருக்கம் :

இந்த கட்டுரை ஆகமம் எப்படி உருவாக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றிய வரலாற்றை ஆராய்கிறது. தமிழர் வழிபாட்டு முறைக்கும் ஆரியர் வழிபாட்டு முறைக்கும் உள்ள முரண்களைப் பட்டியலிடுகிறது. கோயில்கள் எப்படித் தோன்றின என்பது பற்றியும் சிறு தெய்வ வழிபாடு பெருதெய்வ வழிபாடு பற்றி ஆராய்ந்து சிறு தெய்வ வழிபாடு எப்படி பெரு தெய்வ வழிபாடு முறைக்குள் சென்றது என்பதைச் சொல்கிறது. ஆகமம் வேறு என்பதையும் வேதம் வேறு என்பதையும் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுகளின் ஊடாக நிறுவுகிறது. ஆலயங்கள் எல்லாம் எப்படி ஆரியமயமாகியது என்ற வரலாற்றைப் பதிவு செய்கிறது. ஆகமம் எப்படி மூடு திரையாக இருக்கிறது என்பதை விவரித்து சொல்லும் இந்தக் கட்டுரை செய்ய வேண்டியது என்ன என்பது பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகிறது

காலம் மாறிவிட்டது. வாழ்க்கை முறைகள் மாறி விட்டன. உலகம் அறிவியல்மயமாகி கையளவில் சுருங்கி விட்டது. அந்த மாற்றங்களுக்கிடையில், கோயில்களும் கடவுள்களும், பூசை முறைகளும் மாறி விட்டன. இந்த நிலையில் வர்ணமும், வைதீகமும், ஆகமமும், மட்டும் எக்காலத்திலும், மாறாத் தன்மையுடன் தொடர முடியுமா? முடியும் என்று வைதீகம் நம்புகிறது. அந்த மூடத்தனமான நம்பிக்கையின்

கொடூரமான விளைவுகளை இந்திய சமூகத்தின் ஒவ்வொரு நகர்விலும் காண முடிகிறது. அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராவதிலும், தில்லை கோயில் பிரச்சனையிலும், தஞ்சை பெரிய கோயில் குடமுழுக்கு, சபரிமலை ஐயப்பன் கோயில் வழக்கு என கோயில் சம்பந்தப்பட்ட எந்தப் பிரச்சனையாக இருந்தாலும் ஆகம சாஸ்திரங்களின் விதிகளின்படி நடக்க வேண்டுமென்றே நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பு

எழுதுகின்றன. அரசியல் சாசனத்தின் 17வது பிரிவு , பிறப்பின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவது மனித உரிமைக்கு எதிரானது என வரையறுத்து இருந்தாலும் அந்தப்பிரிவை கோயில் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் கண்டு கொள்வதில்லை. ஆகமம் பெரிதா அரசியல் சட்டம் பெரிதா என்றால் ஆகமமே பெரிது என்பதே திரும்பத் திரும்ப நமக்கு வலியுறுத்தும் செய்திகளாகி விட்டன.

அப்படி என்னதான் ஆகமத்தில் இருக்கிறது? அவற்றுக்கு ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவம்? ஆகமங்களுக்கும் வேதத்துக்கும் என்ன தொடர்பு. இருக்கிறது. அது ஆரியர்களின் படைப்பா? கோயில் வழிபாட்டு முறை பற்றி பண்டையத் தமிழர்கள் வகுத்துத் தந்த விதிகளின் தொகுப்பா அல்லது அதன் திருத்தப்பட்ட மறுபதிப்பா? அதன் வரலாறு, கொள்கை, நடைமுறை என்ன என்பது போன்ற கேள்விகள் ஆகமம் பற்றி பேசுகிற பொழுது எழாமல் இல்லை.

ஆகமம் எப்போது யாரால் எழுதப்பட்டது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. சைவர்கள் சிவனால் அருளப்பட்டது என்று நம்புகின்றனர். வைணவத்தின் வைகாணஸம் ஆகமத்தை வைகாணச(விகனசர்) என்ற முனிவரும், பாஞ்சராத்திரத்தை திருமால் ஐந்து ராத்திரிகள் வந்து சிலரிடம் அருளியதாகவும் வைணவர்கள் நம்புகின்றனர். 'தமிழில் ஆகமங்களை பற்றிக் கூறும் முதல் நூல் திருமந்திரம் என்கிறார் பேராசிரியர் போ.வேலுசாமி'. 'கடல் கொண்ட தென்குமரி நாட்டில் கோயில்கள் இருந்திருக்க கூடும். அங்கிருந்தே ஆகமங்கள் வழி வழி தமிழ் முனிவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டு சரிவர பராமரிக்கத் தவறியதால் காலப் போக்கில் அழிந்துள்ளன என்கிறார் குன்றக்குடி

ஸ்ரீ ஆதீனகர்த்தர்.² தஸ்துக்களால் உருவானது ஆகமம் என்பாரும் உண்டு.

ஆரியர்களோ வேதத்தை போலவே ஆகமம் காலத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவை என்கின்றனர். ஆகமத்தின் காலங்கள் எதுவாக இருந்தாலும், இயற்கையின் மாறுதல்களும் சமூக வளர்ச்சியும் கடவுளை, சமயத்தைத் தோற்றுவிக்க, அதைத் தொடர்ந்து வழிபாட்டு முறைகள் மெல்ல மெல்ல மாறுதலுக்கு உள்ளாகி கோயில் வழிபாட்டு முறைக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்த பின் அவைகளின் நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்த உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களே ஆகமம் ஆகும்.

தமிழர்- ஆரியர், வழிபாட்டுமுறைகள் .
.....

கிரேக்கம் எகிப்து,, மெசபடோமியா ,பெர்சியா மக்கள் தனித் தனி கடவுள்கள், விக்கிரகங்கள், சிலைகளை வழிபடுபவர்களாக இருந்ததைப் போன்றே.லிங்கத்தை வழிபட்ட சிந்து சமவெளிப் பகுதி மக்களின் தொடர்ச்சியாக வந்த தமிழர்களின் சமய வழிபாட்டு முறை என்பதும் தொன்று தொட்டு சிலை அல்லது எதாவது ஒரு அடையாளம்,குறி வழிபாடு முறையாகவே இருக்க ஆரியர்களின் வழிபாடு மரபு என்பது உருவமற்றதாக இருந்தது. உருவமற்ற அந்தக் கடவுளுக்கு சோமம் எனும் போதையூட்டும் பானத்தைப் படைத்துத் தீயை வழிபடுவதுமாக இருந்தது. அக்னீ அவர்களது முழு முதற் கடவுள் . (ஆற்றலின் புதல்வனாகிய அக்னீயே! செல்வங்களின் தலைவனே! வசிஷ்டர்களாகிய நாங்கள் உன்னை வணங்குகிறோம். ரிக் வேதம் -7.8.7) அதை மையமாகக் கொண்டே பல வேள்விகள், சடங்குகள் நடத்தப்பட்டு வந்தன.தமிழர்களின் ஆகமம் வேதத்திலிருந்து வேறுபட்டிருந்ததை

போன்றே வழிபாட்டு முறைகளிலும் வேறுபாடுகள் இருந்தன.. வேதச்(வைதீக) சடங்குகள் அக்னிச் சடங்குகள். ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் தீயுண்டாக்கி அக்னி வளர்த்து அதில் பொருள்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் .மேலுலகில் உள்ள தெய்வங்களுக்கு அக்னி மூலம் மக்களுக்கு பயன்படும் அனைத்தையும் நெருப்பில் போட்டு அவற்றை கடவுளுக்கு அனுப்பும் ஒரு வழிபாட்டு முறையாக இருந்தது. அக்னி அவர்களுக்கு பொருள்களை கொண்டு சேர்க்கும் தபால்காரர் வேலை பார்த்தது. ஆனால் ஆகம வழிபாட்டில், அக்னிக்கு வேலை இல்லை.மந்திரங்கள் இல்லை. கடவுளுக்கு முன் படையலை வைத்து வழிபாடு செய்து முடித்தபின் அவற்றை உண்ணலாம். பிறருக்கும் கொடுக்கலாம். இடைத் தரகர் எவரும் இல்லை.

ஆரியர்களது உருவமற்ற வழிபாட்டு முறைகளில் கோயிலுக்கும், ஆகமத்துக்கும் இடமில்லை. இன்றைக்கு நடைமுறையில் இருக்கும், அபிஷேகம், அலங்காரம், உற்சவங்கள், தீபாராதனை,அர்ச்சனை கும்பாபிஷேகம், விழாக்கள், பஞ்சபூதக் கோட்பாடு என்பது பற்றி ரிக் வேதத்தில் சொல்லும்படியாக குறிப்புகள் எதுவும் இல்லை என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். 7ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த **ஆதி சங்கரர்** 'கடவுள் மட்டும் தான் நிஜம். மற்ற அனைத்தும் பொய். ஆகமங்கள் பொய்களைத் திரட்டி வந்து உண்மையைப் பூஜிக்க செய்கின்றன. ஆகமங்கள் தவறு.அதை அடியேற்றுவதும் தவறு.என்று வாதிட்டார்.அவர்களது **வேதமும், உபநிஷத்துக்களும் கடவுளுக்கு உருவம் எதுவும் கிடையாது என்றும். உருவம் எதுவும் இல்லாதது தான் உண்மை யான உருவம் என்றது.**³ வைதீகமத வழிபாடு முறை பற்றி¹ பனகுடி

கோயில் வழக்கில் நீதிபதி சதாசிவ அய்யரும் அனைத்து சாதியினருக்கும் சாத்திரங்கள் உருவ வெளிபாட்டைப் பரிந்துரைத்திருந்தாலும் **உருவ வழிபாடு என்பது ஒரு மென்மை யான வழிபாடு இல்லை.பிராமணர்களை பொறுத்த வரை அக்கினி வழிபாடும், சூரிய வழிபாடும் மட்டுமே பொருத்தமுடைய வைகளாக இருக்கும்** என்றார்⁴.

வைதீக வழிபாட்டு நெறி முறைகளை, அவர்களது கடவுள்களை தெரிந்து கொண்டால் ஆகமம் வேறு, வேதம் வேறு என்பதை அறியமுடியும்.. ஆரியர்கள் தாங்கள் வணங்கும் கடவுள்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்தனர்.

ரிக் வேத பாடல் ஒன்று ."ஓ விண்ணில் வசிக்கும் பதினோரு தெய்வங்களே,மண்ணில் வசிக்கும் பதினோரு தெய்வங்களே மற்றும் காற்று மண்டலத்தில் வசிக்கும் பதினோரு தெய்வங்களே என்னுடைய வேள்வியை மகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்கிறது⁵.

அவர்களது இறை வழிபாட்டுப் பாடல்களும் அவ்வாறே இருந்தன அவர்களது புராணங்கள் இதிகாசங்களில்,வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற யாகங்களில் பசுவையும், குதிரை யையும் நெருப்பில் இட்டு வழிபட்டனர்.அவர்கள் சிலை வழிபாட்டை விட வேள்வி நடத்துவதை எப்போதும் புனிதமானவையாகக் கருதினர். லிங்க வழிபாட்டை ஆரியர்கள் வெறுத்தனர். இன்றைய காலகட்டத்தில் வேள்வித் தீ வழிபாடு முறை மங்கி விட்டாலும்,தங்களது மரபு வழி வழிபாடு மறைந்து விடக் கூடாது என்பதற்காக தீ வழிபாட்டை புனிதமானதாகவும், வேள்வித் தீயின் இனிய புகை,காற்றைச் சுத்தப்படுத்தும் ஆற்றல் உண்டெனவும் அறிவியலுக்குப் பொருந்தாத கருத்துக்களைப் பரப்பரை

செய்து புதுமனை புகுவிழா, திருமணம், பெயர் சூட்டும் விழா, நற்பணிகள், கருமாதி போன்ற குடும்பத்தின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளில் வேள்வித் தீ வழிபாட்டை வீடு தோறும் கொண்டு போய் சேர்த்தனர்..அதற்கு உரிய மந்திரங்களை ஓதுவதற்கு இலவச பயிற்சி அளித்து வளர்த்தும் வருகின்றனர். வைதீக வழிபாட்டு முறைக்கு மக்களை நான்கு வர்ணமாக பிரிப்பது முக்கிய தேவையாக இருந்தது. சந்நியாசம், மோட்சம் பிராமணருக்கே உரியதாக இருந்தது. ஆனால் அதற்கு நேர் எதிராக ஆகம வழிபாட்டு முறை சமத்துவம் பேசியது.

தமிழ் கூறும் ஆகமத்திற்கு சாதி கிடையாது. அது சாதி பற்றி பேசவில்லை. கோயிலுக்குள் சமத்துவம் நிலவியது. ஆகமத்தை யார் வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம். எந்தத் தடையும் இல்லை. ஆகமத்துக்குத் தீட்சை மட்டுமே முக்கியம். சாதி மற்றும் வர்ண பேதங்களுக்கு அப்பால் யாவரும் தீட்சை பெற்றுக் கொள்ளலாம். தீட்சை பெற்ற யாரும் கருவறைக்குள் நுழையவும், சாமி சிலையைத் தொட்டு பூசை செய்யவும் உரிமை உண்டு... **'தீண்டப்படாதவன் எனக் கருதப்பட்டவன் கூட விஷ்ணுவின் வடிவத்தையோ, அல்லது சிவனின் வடிவத்தையோ பெற்று அவர்களுக்கு பூசை செய்யும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.** மோட்சமடைய சந்நியாசம் கட்டாயத் தேவையென்றும் ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதாலேயே அவர் கோயிலில் பூசை செய்யக் கூடாது என்றும் எந்த விதி முறையும் இல்லை என நீதிபதி சேஷகிரி அய்யர் ஒரு வழக்கில் குறிப்பிடுவது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது⁶.

பழந்தமிழர்களின் வழிபாட்டு வரலாறு என்பது நடுகல்வழிபாடு , குலதெய்வம் வழிபாடு, இறந்தோர்

வழிபாடு , நாட்டுப்புற வழிபாடு, சிறுதெய்வ வழிபாடு, கிராம தேவதை வழிபாடு, லிங்க வழிபாடு என ஒரு அடையாள வழிபாட்டை சார்ந்து இருந்தது சிறு தெய்வ வழிபாடு என்பது நடுகற்கள் பரவலாக நடப்பட்டிருந்தமை பற்றியும் அவற்றின் மீது பெயரும் பீடும் பொறிக்கப் பட்டிருந்ததாக சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. (இத்தகைய நடுகல் வழிபாடுகள் பக்தி இலக்கிய காலத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டன.) இறந்தவர்களை எரிப்பது ஆரியமரபாக இருந்தது. தமிழர் மரபு இறந்தவர் களைப் புதைத்தது. புதைத்த இடத்தில் நடுகல் நடப்பட்டது.. 'வீர மரணம் அடைந்தோருக்கு நடுகல் நாட்டியதுடன் அதைப் பூக்களால் அலங்கரித்து படையல் வைத்து உயிர் பலி கொடுத்து வழிபடும் மரபுக்குரியவர்களாக இருந்தனர்..' நடுகல் தொடர்பான சடங்குகளைத் தொல்காப்பியர் ஆறு வகையாக வரிசைப்படுத்துவதாக பேரா. சிவ சுப்பிரமணியன் கூறுகிறார்.⁷ நடப்பட்ட கல்லை அல்லது சிறு தெய்வத்துக்கான பீடத்தைச் சுற்றி மரக்கட்டைகள் அல்லது மண்ணால் , செங்கல்லால் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டு கூரை இல்லாக் கோயிலாகவும் பின்னர் விட்டங்கள் வைத்தும், கூரை வேய்ந்தும் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

கோயில் என்பதும் ஒரே நாளில் வந்து விடவில்லை. அந்தக் கோயில்களில் தொடக்கத்தில் ஓவியமாகக் கடவுள் உருவம் வரையப் பட்டு பலிப்பீடம் அமைக்கப்பட்டதாக அகநானூறு(167-9:20) கூறுகிறது.⁸ காலப்போக்கில் முழுமையான கோயிலாகவும் வளர்ந்தது. அதுவே கோயிலுக் கான அடித்தளமாக அமைந்தது. அதற்கு ஆகமம் என்பதெல்லாம் கிடையாது. கடவுள் வழிபாடு என்பது மிகவும் எளிய வடிவில்

இருந்தது..வீர வணக்கம் என்பது பழந்தமிழர் வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாக இருந்தது.

கோயில் என்பது உருவாகாத காலத்திலும் பழந்தமிழர்கள் புனித யாத்திரை மேற்கொள்ளப்படும் சிறப்புப் பெற்ற தலங்களில் ஒரு அடையாளமாக குறிப்பிட்ட ஒரு மரம் வழிபாட்டுக்குரியதாக இருந்தது.மக்கள் மரங்களில் தெய்வம் குடியிருப்பதாக நம்பி வழிபட்டனர். சிதம்பரத்தில் **தில்லைமரம்** காஞ்சியில் **மா**, மதுரையில் **கடம்பமரம்** நெல்லையில் **'மூங்கில்'**, குற்றாலத்தில் 'பலா'மரம்,வழிபாட்டுக்குரியதாகக் கருதப்பட்டன. **'மன்ற மரா அத்த பேளம் முதிர் கடவுள் கொடியோர்த் தெறாஉம் என்ப'** என்கிறது குறுந்தொகை. (மா மரத்திலுள்ள கடவுள் கொடியவர்களைக் கொண்டு விடும் என்பது பொருள்)⁹ மரம் முறிந்து போய் விழுந்து விட்டாலும் அந்த இடத்தில் மரத்தறியை வைத்து வணங்கியதாக சங்காலப்பாடல்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றது ,இன்றைக்கும் அரச மரத்தையும்,வேப்ப மரத்தையும், வில்வ மரத்தையும் சுற்றி வந்து வணங்குவது என்பது தொன்று தொட்டு தொடர்ந்து வரும் பழக்கத்தின் எச்சமாகும்...

சங்ககாலப் பாடல்களில் கோயில்களில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் ஓவியங்களாக அதாவது அடையாளமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன .முருகன் கோட்டம்,தேவர் கோட்டம், காமன் கோட்டம்,வச்சிரக் கோட்டம், கற்பகத்தரு கோயில்,புத்தமத பீடிகை கோயில், என கோயில்கள் பற்றிய சில செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கின்றன என்றாலும் 'கட்டுமான கோயில்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பழம் பாடல்களில் துல்லியமாக இல்லை. 'இருப்பினும் தமிழர்களின் வாழ்வியலோடும்

பண்பாட்டோடும் கோயிலும் சிலை வழிபாடும் ஒன்றிப்போன அளவுக்கு ஆரிய மரபுகளில் காண இயலாது.கோயில் வழிபாடு என்பது அவர்களது வாழ்க்கையின் முக்கிய ஒன்றாக என்றைக்கும் இருந்ததில்லை.

கோயில்களின் தோற்றம்

.....

கோயில்கள் என்பது மிகவும் பிற்காலத்தில் உருவானது.அதற்கு முன் சுடுமண் பாவையாகவோ,சிற்பமாகவோ,மரப்பவையாகவோ, ஓவியமாகவோ வடித்து வழிபட்டனர்.பவுத்த எழுச்சியின் போது குறிப்பாக அசோகரது காலத்தில் பவுத்த துறவிகள் தங்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட. குடைவரைக் கோயில்களும், சமணர்களின் பள்ளிகளும் , குப்தர்கள், ராஷ்டிரகூடர்கள் காலத்தில் அஜந்தா,எல்லோரா கோயில்களும் கட்டிடக்கலை மற்றும் சிற்பக் கலை இரண்டிலும் கலைநயம் மிக்கதாகவும் ,கோயிலுக்கான வித்தாகவும் அமைந்தன .பவுத்தர்கள் புத்தரின் உருவச் சிலைகளை எழுப்பி கோயில்களை உருவாக்கினார்கள். அக்கோயில்கள் சைத்தியங்கள் எனப்பட்டன. புத்தர் சிலையும் அவரது உடல் எச்சங்களை வைத்து எழுப்பப்பட்ட புத்த விகாரங்களையும், ஸ்தூபிகளையும்.. தூண்களையும் நிறுவி வழிபடத் தொடங்கினர். ஸ்ரீலங்காவில் புத்தரின் பல் புனிதமாகக் கருதப்பட்டு புத்த விகாரத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வழிபாடு செய்து வருவதைப் போல பவுத்தம் பரவிய நாடுகளில் அவரது எச்சங்கள் உருவ வழிபாட்டின் அடையாளமாக வைக்கப்பட்டன. இவைதான் பிற்காலத்தில் இந்தியாவில், தமிழகத்தில் கோயில்களுக்கான முன் மாதிரியை உருவாக்கியது.

தமிழ்நாட்டில் குடைவரைக் கோயில்களை உருவாக்கும் மரபு கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டில்

பல்லவர்கள் காலத்தில் தான் வந்தது என்பதற்கு மகேந்திர பல்லவன் (கி.பி 610-630) தோற்றுவித்த மண்டகப்பட்டு குடைவரைக் கோயிலை சான்றாகக் காட்டினும், பிள்ளையார்பட்டி குடைவரை கோயில் காலத்தால் முற்பட்ட பழமையான குடை வரைக் கோயில் என்றும் **பாண்டியர்களே குடை வரைக் கோயில்களின் முன்னோடிகள் என்றும்** ஆய்வாளர் குடவாயில் பாலசுப்ரமணியனும் பிறரும் வரலாற்று சான்றுகளோடு நிறுவி உள்ளனர். இருப்பினும் .இன்று நாம் காணுகின்ற கோயில் போன்ற அமைப்புகளும் அது சார்ந்த நிகழ்வுகளும், பல்லவ மன்னன் பரமேஸ்வரன்(கி.பி 669-691) வட ஆற்காட்டு மாவட்டத்தில் 'கூரம்' எனும் இடத்தில் கட்டிய சிற்ப கோயில் (தமிழ் சமூக வாழ்க்கை ஆர். ஆலாலசுந்தரம் பக்-65) அவனது மகன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (ராஜசிம்மன்) காலத்தில் உருவாக்கிய காஞ்சி கைலாசநாதர் கோவில் ,கடற்கரை குகைக் கோயில்களுடன் தொடங்குகிறது.அவர்கள் காலத்தில் செங்கல்லால் கட்டப்பட்ட கோயில்களும், கற்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்களும் உருவாகின.அதற்கு முன்பு கோயில் போன்ற அமைப்புகள் சிறிய அளவில் தொடக்க நிலையில் மண் தளிகளாகவும் ,குடிசைகளாகவும் ,பீடங்களாகவும் இருந்தன. எனவே ஆகமத்துக்கு அங்கே வேலை இல்லை. 'தமிழகத்தில் 16 மாவட்டங் களில் 18 குடைவரைக் கோயில்கள் உள்ளன' என்பது பவுத்தம்,சமணத்தின் செல்வாக்கையுணர்த்தும் செய்திகள். .குடவரைக் கோயில்கள் என்பது குன்று அல்லது மலையின் சில பகுதிகளைக் குடைந்து கோயில்களை உருவாக்குவதாகும். தென்னிந்தியாவில் இருந்த பல கோயில்கள் சமண பவுத்தக் கோயில்களாகவே இருந்தன.

'கி.பி.640இல் காஞ்சியில் 100 புத்த விகாரங்களும்,, 80 கோயில்களும், மற்ற இடங்களில் நூற்றுக்கணக்கானக் கோயில்களும் இருந்ததாக சீனயாத்திரீகர் யுவான் சுவாங் குறிப்பிடுகிறார்.

ஐம்பெரும் இலக்கியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரம்தான் வைதீகக் கடவுளுக்குரிய கோயில்களை முதன் முதலில் வரிசைப்படுத்தியது. **'வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயில், நீலமேனி நெடியோன் கோயில்,** என பல கோயில்களையும், பவுத்தப்

பள்ளிகளையும், விகாரைகளையும், சிலப்பதிகாரம் பட்டியலிடுகிறது.'13 சிவனுக்கு கோயில் இருந்த செய்தியையும் சிலப்பதிகாரம் மூலமாகவே அறிய முடிகிறது. சிலப்பதி காரத்தின் காலம் கி.பி.5-6ஆம் நூற்றண்டு. கோயில்கள் கட்டுமானம் உருவான காலமும் அதையொட்டியே இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு.. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரை ,தொடர்ந்து காஞ்சி, வெங்கடம், ஸ்ரீரங்கம், கோயில்களும் புகழ் பெறத் தொடங்கின. பிள்ளையார்பட்டியிலுள்ள விநாயகர் கோயில் கருவறைச் சுவற்றில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டின் காலம் கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும்.கி.பி.7- .8 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சேர,சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் உள்ள ஏராளமான கோயில்கள் பாடல் பெற்றத் திருத்தலங்களாகப் புகழ் பெறத் தொடங்கின. 'சமயம்' அதோடு பூஜையின் பரிணாம வளர்ச்சியுடன் கோயில் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. சிலை வழிபாட்டின் ஒரு வடிவமாக இருந்த கோயில்கள் உருவாகிய பின் எழுதப்பட்ட ஆகமம் மற்றும் தந்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட போதும் வேதங்களின் வழிபாட்டிலிருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தது.

மநுஸ்மிருதி போன்ற ஸ்மிருதிகள் கோயிலுக்குச் செல்லும் பார்ப்பனர்களை இழிநிலையில்

வைத்தது.மதுக்கடைக்குச் செல்வத்தையும், கோயிலுக்குச் செல்வத்தையும் சமமாகப் பார்த்தது.ஆலய வழிபாடு செய்யும் பார்ப்பனர்கள் தேர்வலர்கள் எனப்பட்டனர்.தென்னிந்தியக் குலங்களும் ,குடிகளும் நூல் (வைகறை-சாளரம்) குருக்கள் அனைவரும் போதாயன சூத்திரத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் .**கோயிலில் அர்ச்சகராக உள்ள இவர்களை மற்றப் பிராமணர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதி இவர்களோடு உடன் உண்பதும் இல்லை. இவர்கள் மற்ற பிராமணர் களோடு சேர்ந்து ஒரே குடியிருப்பில் சேர்ந்து வாழ்வதும் இல்லை என்கிறது .கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடும் பிராமணர்கள் சாதியிலிருந்து விலக்கி வைக்கப் பட்டனர். கோயில் அர்ச்சகர்களை வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் சூத்திரர்கள் என்றே குறிப்பிட்டதாக பிரிவியூ கவுன்சில் நீதிபதிகளும்,நீதிபதி சேஷகிரி அய்யர் அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.**

பிற்காலத்தில் உருவான கோயில்கள் சைவ வைணவ ஆகம சட்டங்களுக்கேற்ப கட்டப்பட்டதாக கூறப்பட்டாலும் எல்லாக் கோயில்களும் ஆகம விதிக்கு உட்பட்டே அமைக்கப்பட்டது என்பது உண்மை இல்லை. இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டில் 43000 கோயில் கள் இருப்பதாகவும், அவைகளில் 2000 கோயில்கள் மட்டுமே ஆகம விதிகளுக்கு உட்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன என்றும். சொல்லப்படுகிறது. அதிலும் கூட பல நூறு கோயில்கள் ஆகம விதிகளுக்குள் அடங்காதவைகளாக இருப்பதற்கு அதிக வாய்ப்புண்டு. இது சம்பந்தமாக தமிழ்நாடு அமைத்துள்ள குழு உண்மையை வெளிக் கொணரும் என்று நம்புவோமாக.

கோயில் என்பது அரசரின் கஜானாவை நிரப்பும் கருவிகளில் ஒன்றாக விளங்கியதால் சமூக

ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிலவிய நிலையிலும் ஆலயம் அனைவருக்கும் பொதுவானதாக இருப்பது நல்லது என்ற நிலையே கோயில் உருவான காலம் தொட்டு நிலவி வந்தது .அரசர்களால், சிலைகளும், பலிபீடங்களும்,கோயில்களும் வணிக நோக்கத்துடன் அமைக்கப்பட்டன. வருமானத்துக்கான வாய்க்காலாக கோயில்கள் இருந்ததால் அதை நோக்கி மக்களை ஈர்க்க பலவிதமான தந்திரங்களை, அரசர்கள் கையாண்டனர்.பல விதமான கதைகளை மக்கள் மத்தியில் உலவ விட்டனர்.

கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டில் சிவனை வழிபடுபவர்கள் சைவர்களாகவும், விஷ்ணுவை வழிபடுபவர்கள் வைணவர்களாகவும் பிரிந்தனர். பக்தி இலக்கியத்தின் தொடக்கத்தில் கோயிலுக்குள் நுழைவதில் சாதி தடையாக இல்லை. ஆகமங்கள் நான்கு வருணப் பாகுபாட்டை ஏற்கவில்லை. 63 நாயன்மார்களில், தாழ்த்தப்பட்டோராகக் கருதப்பட்ட வேட்டுவர், மாடுமேய்ப்பவர் ,பாணர், பறையர், ஈழவர்,மீனவர்,வண்ணார் ,மருத்துவர், சாலியர்,குயவர் குலத்தவர்கள் என 10 பேர் இருந்தனர்.12 ஆழ்வார்களில் எல்லா சாதியினரும் உண்டு. திருக்காளகஸ்தி கோயிலில் சிவனை உமிழ் நீரால் அர்ச்சனை செய்து மாமிசம் படைத்த. வேடன் கண்ணப்பன்,8 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாணர் இனத்தை சேர்ந்த திருப்பாணாழ்வார், திருவரங்கன் கோயிலுக்குள் கால்கள் தேய்ந்து போகும் அளவுக்கு வலம் வந்ததாகவும்,பெரியாழ்வார் **இழிகுலத்தவராயினும் எம்மடியாராகில் ,தொழுமின் , கொடுமின் , கொள்மின்** என்று பாடியிருப்பதும், 'தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரான திருநீலகண்டயாழ்பாணருடன் திருஞானசம்பந்தரும் ஒன்றாக உண்டு,ஒன்றாகப் பயணித்து,ஒன்றாக தங்கி சைவப் பணியாற்றி

யதும்' சமூகத்தில் வேர்விட தொடங்கிய சாதி படிநிலைகள் அன்றைய காலத்தில் கொஞ்சம் அடங்கிக் கிடந்தது என்பதன் வெளிப்பாடாகும்.

இந்தக் காலகட்டம் சிறுதெய்வ வழிபாடு மறைந்து பெருதெய்வ வழிபாடு முறைக்குள் சென்றது.நடுகல் வழிபாடு தேய்ந்தது..பக்தி இலக்கிய காலத்தின் கடைசி காலத்தில் சாதி தலை தூக்கியது. .இருப்பினும் அன்றைய சங்க கால இலக்கியங்களில் காணும் தமிழ்ச் சமூகம் தூய காதலையும், வீரத்தையும் கொண்டாடி மகிழ்ந்த அளவுக்கு பக்தியில் மூழ்கிக் கிடக்க வில்லை என்பதும் முன்னோர் வழிபாடு மற்றும் நீத்தார் பெருமையில் நிறைவு கண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதும் தெரிகிறது. ஆனால் தமிழ் சமூக நடைமுறைகளையும், அறங்களையும் ,வைதீகச் சார்புடையதாக மாற்றும் முயற்சியில் வெற்றி பெற்ற வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் படிப்படியாகப் பண்டைய தமிழர் வழிபாட்டு முறையில் வைதீகத்தைப் புகுத்தி வர்ணத்தைக் கோயிலுக்குள் கொண்டு வந்த பின் 'பிராமணப் பிறப்பை விட உயர்ந்த பிறப்பு வேறெதுவும் இல்லை என்று நான்மணிக் கடிக்கை' கூறும் அளவுக்கு மாறியது.

கோயில்கள் உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்காற்றிய ஆரியமயமாக்கப்பட்ட பல்லவர்கள் ஆந்திராவில் இருந்து பெருமளவிலான வடுகப் பார்ப்பனர்களை அழைத்து வந்து தொண்டை மண்டலம், சோழ மண்டலத்தில் குடியமர்த்தி வேதம் ஓதவும், யாகம் வளர்க்கவும்,சடங்கு சாத்திரங்களைப் போதிக்கவும் பிரமதேயக் கிராமங்களை உருவாக்கவும் பாதை அமைத்துக் கொடுத்தனர். அரசர்கள் வேத யாகங்களை நடத்தத் தொடங்கினர். பிற்கால சோழர்கள் காலத்தில் குகைக் கோயில்கள் ஒற்றைக்

கோபுர கோயில்களாக பெருக்கெடுத்தது.. பெருமளவு கோயில்கள் கட்டுவதை சோழர்கள் ஊக்குவித்தனர்.பிற நாடுகளைப் போரில் கைப்பற்றிய இடங்களில் எல்லாம் தங்களது பராக்கிரமங்களைப் பறைசாற்றும் விதத்தில் கோயிலைக் கட்டுவதை ஒரு கடமையாகவே கருதினார்கள்..கோயில் இல்லாத ஊரோ ,நகரமோ இல்லாத நிலையை உருவாக்கினர்.

ஆகமம் வேறு – வேதம் வேறு .....

ஆகமங்களின் காலங்களை சரியாகக் கணிக்க முடியவில்லை என்றாலும் தோராயமாக கி.பி.3-4 நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்றே ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆகமங்கள் என்பது கோயில் அமைப்பதற்கான இடம், கட்டுமான முறை,சிலை அமைப்பு, முறை,வழிபாட்டு முறை,தேர் செய்யும் முறை திருவிழாக்கள் நடத்தும் முறை , குடமுழுக்கு நடத்தும் முறை,கோயில் சார்ந்த நாட்டியம்,இசை,சிற்பம்,மற்றும் அர்ச்சகர்களின் ஒழுக்கம் ஆகியவை களை பற்றிய விதிகள் அடங்கிய இலக்கண தொகுப்பாக வந்தது. சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமென்றால் ஆகமம் என்பதற்கு பல பொருள்கள் உள்ளன. ஆகமம் என்ற சொல்லுக்குத் தொன்று தொட்டு ஊறி வரும் அறிவு அல்லது பழைமையானது,அல்லது வழிமுறை என்றே பல பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகமம் என்பது தூய தமிழ்ச் சொல் என்றும் ,தமிழில் தமிழர்களுக்காக ஆகமம் எழுதப்பட்டது என்றும் 'எந்த ஒன்று உயிர்களுக்கு நிறைவான நிலைத்த இன்பத்தை கொடுக்கின்றதோ அதுவே ஆகம அறிவு' என்கிறார் முதுமுனைவர் மு.பெ. சத்திய வேல் முருகனார்¹⁰. 'மன்னு மாமலை மகேந்திரம் அதனில் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்து அருளியும்' என

மாணிக்கவாசகரும்.செந்தமிழ் சிந்தை செய்து ஆகமம் செப்ப லுற்றேனே",நவ ஆகமம் எங்கள் நந்தி பெற்றானே என்று திருமூலர் பாடுவதும் அதைத் தெய்வத்தமிழில் தான் அருளினைன் என்பதற்கு "என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே!" என்று கூத்தாடுவதும் தமிழர்களின் சைவத்துக்கும் ஆகமத்துக்கும் உள்ள நெருக்கமான உறவை உறுதிப் படுத்தும் சான்றுகளாகும்.

எல்லாக் கோயில்களும் ஆகம கட்டுமான முறைக்குள்ளும், வழிபாட்டு முறைக்குள்ளும் வந்து விடவில்லை.பவுத்தம், சமணம் உட்பட எல்லா சமயங்களுக்கும் ஆகமம் இருந்திருக்கிறது என்றாலும் சிவன், விஷ்ணு, சக்தி ஆகியோரை வழிபடும் தந்திர நூல்களையே பொதுவாக "ஆகமம்" என்று குறிக்கிறது. சைவ ஆகம நெறி மகேஸ்வரம், பாசுபதம் எனப்பட்டன. வைணவ ஆகமங்கள் பாகவதம் (பக வாணைப் பற்றி யவை), சாத்தவாதம் (சாத்தவாத அரச பரம்பரையினர் பற்றியது.), பாஞ்சராத்திர என அழைக்கப் பட்டன. (பாஞ்ச ராத்திர என்றால் விஷ்ணு வழிபாட் டின் சிறப்புச் சடங்கு என்றும் பொருள் உண்டு. சாக்தம் ஆகம நூல்கள் தந்திரம் என்றும் அழைக்கப் படுகின்றன. சைவத்தில் 28 ஆகமங்களும், வைணவத்தில் 108, (தற்போது இரண்டு.) சக்தி பற்றி 27 ஆகமங்களும் இருந்தன என்கிறார் ஆய்வாளர் மு.அருணாச்சலம்.அவைகளில் பல கரையான்களுக்கு இரையாகிப் போயின. எஞ்சியவைகளை வைதீகம் களவாடிச் சென்றது. பவுத்தம் சமணம் சமயங்களுக்கும் மிருகேந்திர ஆகமங்கள் இருக்கின்றன.ஆனால் இவற்றில் முக்கியானது என்ன வென்றால் இந்த ஆகமங்கள் அனைத்தும் வேதங்களை அடிப்படையாகக்

கொள்ளாதவை மட்டுமல்ல .அவை வேத ஆகமத்துக்கு எதிரானவைகளாக இருந்தன என்கிறார் ஆய்வாளர் ,பேராசிரியர் பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார். மகாராஜன் குழு அறிக்கை 'வேதங்களில் யாகம் சொல்லப்பட்டதே தவிர .ஆலய வழிபாடு சொல்லப் படவில்லை. ஆகமங்கள் கோயில்களையும் ,வழிபாடு முறைகளையும் விரித்துச் சொல்கின்ற மூல நூலாகும்' என்கிறது.

தமிழர்கள் கட்டிய சில கோயில்களில் மட்டுமே ஆகமங்களை இன்றைக்கும் பெருமளவில் காண முடிகிறது.எனினும் பெரும்பான்மையான தமிழ்ச் சமூகம் ஆகம எல்லைகளுக்கு அப்பால் நின்று தங்களது பழமையான வழிபாட்டு முறைகளில் வழிபட்டு வந்தனர்.அவர்களது சடங்குகள்,

வாழ்நெறிகள், வழிபாட்டு முறைகள் நாட்டார் மரபுகள் என்று அழைக்கப்பட்டன.ஸ்மார்த்தத்தில் உருவ வழிபாடு இல்லை. எனவே கோயில்களும் இல்லை.ஆகவே ஆகமமும் கிடையாது .இருப்பினும் இன்றைக்கு வட மொழியில் இருக்கும் ஆகமங்கள் அனைத்தும் தமிழர்களிடமிருந்து களவாடப்பட்டுச் சிதைக்கப்பட்டவைகளே. தமிழர்களின் மொழியும், பண்பாடும் ,மரபுகளும் ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பின் சிதைந்ததைப் போன்றே பிற்காலத்தில் வேத ஆரியர்கள் கோயில்களை கைப்பற்றிய பின் ஆகமம் தன் அடையாளம் இழந்தது. ஆரியத்துக்குள் இரண்டறக் கலந்து கரைந்தது. வேதத்தின் தலைமையைஅவை ஏற்றுக் கொண்டதால் சாதி அடுக்கு முறையும் கேட்பாரின்றி நுழைந்தது. ஆரியம் நுழையும் முன் பொதுவில் கோயில்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவைகளாக இருந்தன. அனைத்து சாதியினருக்கும் அனைத்துக் கோயில்களின் கதவுகளையும் ஆகமம் திறந்தே வைத்திருந்தது. தீட்சை

பெற்ற யாரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம். ஆகமங்கள் அனைத்து மக்களுக்கும் உரியவையாக இருந்தன.. இன்றைய நிலையில், இவற்றையெல்லாம் நம்புவதற்குக் கடினமாக இருந்தாலும் ஆரியர்கள் ஆலயங்களைக் கைப்பற்றும் முன் சமூக நிலைமைகள் இவ்வாறு தான் இருந்தது என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இருந்தும் வரலாற்றுச் செய்திகளிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தமிழகத்தின் கோயில்களைப் பார்ப்பனர்கள் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பாக இருந்த ஆகம விதிகள் பற்றி அறிஞர் பி.சிதம்பரம் பிள்ளை தனது ஆலயப்பிரவேச நூலில் (அணிந்துரை - பெரியார்) ஆகமம் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொண்ட வரலாற்று ஆசிரியர் பி.டி. ஸ்ரீனிவாச அய்யங்கார் கருத்துக்களிலிருந்து சிலவற்றை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.¹¹

”ஆகமங்களின் அடிப்படையான விகாரீகை.

- ஆகமங்கள் வேத பிராமணர்களை கோயிலிலிருந்து தவிர்ப்பது மட்டுமின்றி அவர்களை ஆகம சமயத்துக்கு புறம்பானவர்களாகக் கருதுகின்றன.
- ஒரு கோயிலில் அர்ச்சகராக அல்லது பூசாரியாக வருவதற்குள்ள ஒரே சோதனை தீட்சை மட்டுமேயன்றி சாதியோ வகுப்போ இல்லை.
- தீட்சை பெறாத ஒரு பிராமணன் கோயில் சமையற்காரன் போன்ற கீழ்நிலை பணியாளனாக கூட இருக்க முடியாது. ஒரு இந்துக் கோயிலின் கருவறைக்குள் அவன் நுழைய முடியாது. அங்குள்ள கடவுள் சிலையை அவன் தொடவும் கூடாது.
- பிராமணர்கள் போன்றும் இதர வகுப்பினரைப் போன்றும் ஒரு சண்டாளன் கூட தீட்சை பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.
- ஆகமங்களின் கொள்கைப்படி, கோயிலில் நுழையவும் வழிபாடு செய்யவும் சாதி முக்கியமில்லை.

- ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினருக்கு மட்டும் சலுகை காட்டவோ, வேறு வகுப்பினரை வெறுத்தொதுக்கவோ ஆகமங்களில் இடமில்லை.

கோயிலில் நுழையவும், தொழவும் சாதி முக்கியமில்லை என்ற போதும், தமிழகக் கோயில் வழிபாட்டு முறைக்கும், பண்பாட்டுக்கும், தமிழர் சமயத்திற்கும் புறம்பானவர்களாக இருந்த ஆரிய பார்ப்பனர்களைக் கோயில் கருவறைக்குள், அனுமதித்தால் நாட்டுக்கும் அரசனுக்கும் கேடு விளையும் என்கிற ஒரு விதமான நம்பிக்கை அன்றைய தமிழகத்தில் நிலவி வந்தது. எனவே தான் தமிழ் ஆகம மரபு, பார்ப்பனர்களை நீண்ட காலமாக கோயிலுக்குள் அனுமதிக்கவில்லை.

அன்பும் சிவமும் இரெண்டென்பர் அறிவினார் என்று பாடிய திருமுலரின் திருமந்திரமும் (519)

பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்தன்னை அர்ச்சித்தால்
பேர்கொண்ட வேந்தருக்கு பொல்லா வியாதியாம்
பேர்கொண்ட நாட்டுக்கு பஞ்சமும்மாம் ன்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத்தானே - 519)

அதாவது பார்ப்பனர்கள் அர்ச்சகராக இருக்கக் கூடாது. பார்ப்பனர்கள் கடவுளை அர்ச்சித்தால், போர்க் குணம் படைத்த நாடாளுமன்றம் மன்னனுக்குக் கொடிய நோய் உண்டாகும். அதோடு நாட்டிலும் பெரிய பஞ்சமும் ஏற்படும் என்று கூறுகிறது.⁴

“வேத சடங்குகளில் ஒவ்வொரு ஆகுதி பெய்யும் போதும் ஒரு மந்திரம் ஒலிக்கப்படும். ஆகம சடங்குகளில் வேத மந்திரங்கள் எதுவும் இடம் பெறுவதில்லை.

ஆகம வழிபாட்டில் இறைவனின் எண்ணற்ற பெயர்களைக் கூறி (வைதீகத்துடன் கலந்த பின்) நமஹ என முடிப்பர் (போற்றி/வணக்கம்). வைதீக சடங்கின் முடிவில் சுவாஹா என முடிப்பர்.

வைதீக வழிபாட்டில் அக்கினியில் அவிபுணவுகளைப் போடுவது அடிப்படையாகும். ஆகமத்தில்

இறைவனுக்கு படையல் படைத்து வழிபாடு செய்து அதை அனைவரும் உண்பது மரபாகும்.

ஆகமத்தில் கடவுளுக்குப் பதிலியாக எதாவது ஒரு அடையாளத்தை வைத்து வழி படுவர்.அது வாளாகவோ,வேலாகவோ ,கல்லாகவோ,மரமாகவோ.ஓவியமாகவோ இருக்கலாம். வேத வழிபாடு என்பது உருவமற்ற வழிபாடு. ஆகம வழிபாடு உருவ வழிபாடு.எனவே இரண்டும் ஒன்றல்ல. என்கிறார் தமிழண்ணல்.¹²ⁿ.

ஆரியமயமாகிய ஆலயம்.
.....

கால ஓட்டத்தில் தமிழ் நாட்டில் பெரும் கோயில்களின் எண்ணிக்கைப் பெருகியது. பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தில் கருவறையுடன் கூடியக் கோயில்கள் உருவாகத் தொடங்கின. பவுத்தத்தின் எழுச்சி மாட்டுக்கறி பிரியர்களான வேதகால பார்ப்பனர்களைச் சைவர்களாக மாற்றியதைப் போலவே **மகாபாரதப் போருக்குப் பின்** வைதீக கோட்பாட்டு முறை சிறுது சிறிதாக மறையத் தொடங்கிய நிலையில். வேள்வி தீ வழிபாட்டுமுறைகளும், சடங்குகளும்,புகழ் மங்கி மதிப்பிழந்து வந்த நிலையில், வேள்வித் தொழிலை இழந்த வைதீக ஆரியர்கள் அப்போது பெரும்பான்மை மக்களின் சமயம் சார்ந்த நடை முறையான தீ வழிபாடற்ற ,கோயில் வழிபாட்டு முறை நோக்கி நகர்ந்தனர் .பக்தி வெள்ளம் பெருகிய அந்தச் சூழலும், வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து கோயிலுக்கு உறுதியான மாற்றம் பெற்றதுமான அந்த நிலையில் ,கோயில்கள் அதிகாரப் பீடங்களாகவும் நிலவுடமை மையங்களாகவும்,சில நேரங்களில் இராணுவத் தளவாடங்களின் சேமிப்புக் கிடங்காகவும்,அரசர்களின் கஜானாவை

நிரப்பும் வங்கியாகவும் இருந்தன. கோயில்களும், விக்ரகங்களும் நிறுவப் பட்டப் பிறகு கோயில் பராமரிப்புக்கென ஏராளமான அசையும் சொத்துக்களும் அசையா சொத்துக்களும் சேர்ந்தன.தமிழகத்தின் வளம் மிகுந்த நிலங்கள் எல்லாம் கடவுளின் பெயரால் உருவாக்கப்பட்டக் கோயிலுக்கு உரிமையாக இருந்தன.. .பக்தர்களால் அளிக்கப்பட்ட நன்கொடைகள் கோயில் கஜானாவை நிரப்பின.மக்களால் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்டத் தானங்களோடு, அரசரால் பறிமுதல் செய்யப் பட்ட பல ஆயிரம் ஏக்கர் நிலங்களும், கோயில்களுக்குச் சொந்தமாக சேர்ந்தன..

கோயிலைக் கட்டவோ, சிலை வடிக்கவோ, பூஜை செய்யவோ பராமரிக்கவோ, சிலையை அலங்கரிக்கவோ முன் வராத உழைப்பு சோம்பேறிகளான வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் கோயிலுக்குள் நுழைந்து பூஜை செய்ய மட்டும் தனியுரிமை கேட்டதற்கும் பின்னால் அவர்களது வர்ண மேலாண்மை இருந்தது. வேத கால ஆரியர்களின் வரலாற்றை ஆழமாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்திய டாக்டர் அம்பேத்கர் .'கி.மு.200 லிருந்து கி.பி.400 வரையிலான காலத்தில் பிராமண சமயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கட்டிடமோ அல்லது சிறப்போ இங்கிருந்ததற்கான எந்த அடையாளமும் இல்லை என்கிறார். இதில் கோயிலும் அடக்கம். அதேபோல வரலாற்று ஆய்வாளர் பணிக்கர் 'கி.மு.300 முதல் கி.பி.100 வரையிலான 400 ஆண்டுகள் பார்ப்பனர்கள் இல்லை. பார்ப்பன கோயில் இல்லை .பார்ப்பனக் கடவுள் இல்லை. பார்ப்பன பழக்கங்கள் இல்லை. **பார்ப்பன மந்திரமும் இல்லை.மாயமும் இல்லை.**

அதாவது இவை பற்றிய குறிப்புகள், இக்கால சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் அதிகம் இல்லை. இந்திய நாடு நிம்மதியாக இருந்தது என்கிறார்.

கோயில் என்கிற அமைப்பை மையமாக்கி சமயங்கள் இயங்கத் தொடங்கிய காலத்தில் சந்தர்ப்பங்களை சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் திறன் பெற்ற வைதீகர்கள் தங்களது மதத் தலைமையைக் கோயிலுக்குள் மெல்ல மெல்ல நிலை நிறுத்திக் கொண்டு ஆதிக்கம் செய்யும் அளவுக்கு முன்னேறினார்கள். ஒரு பரம்பர அர்ச்சகர் அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அசைக்க முடியாத சக்தியாக வளர்ந்தனர். தாங்கள் வணங்கிய இந்திரன், சோமன், வருணன், வாயு ஆகியோரை நம்பிக் கொண்டிருந்தால் பிழைப்பு ஓடாது என்பதால் அந்தக் கடவுள்களைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு தமிழ்க் கடவுளுக்கு பூணூல் போட்டு ஆரியமாக்கித் தமக்கான கடவுளாக மாற்றத் தொடங்கியதின் தொடர்ச்சியாக ஆரியத்தின் பிடியில் தமிழரின் மரபும் சமயமும் சிக்கி ஆரியமயமாக மாற்றம் கண்டது. ஆகமத்தை சமஸ்கிருதத்துடனும், ஸ்மிருதிகளோடும் இணைத்துப் பார்க்கும் பழக்கம் நமக்குள் இன்றைக்கு நிலைத்து விட்டது. ஆகமம் என்பது வேதத்திலிருந்து வந்தது என்றும், ஆகமம் என்பது வடமொழிச் சொல் என்றும் ஆரியப் பார்ப்பனர்கள் அள்ளிவிடும் கதைக்குள் தமிழர்கள் சிக்கிக் கொள்கின்றனர்.

பல்லவர் காலத்தில் கோயில்களில் கரகருக்களாக இருந்த வள்ளுவ மறையர்கள் இடத்தில் (சிறிவள்ளுவம் பூவாணவன் உவச்சன் - அபிதான சிந்தாமணி. வள்ளுவப் பார்ப்பாரியம் - குணா.) பார்ப்பனர்கள்

நுழைந்தனர். நாயக்கர்கள் காலத்திலும் பெரும் கோயில்களில் பூசாரிகளாகவும், ஓதுவர்களாக இருந்த தமிழர்களை நாயக்கர் அரசு அகற்றிவிட்டு, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட வடுகப் பார்ப்பனர்களைப் புரோகிதர்களாக நுழைத்தனர். பண்டாரங்களின் பழனி கோயில் பார்ப்பனர்களின் கைகளுக்குப் மாறியதைப் போன்று மராத்தியர் ஆட்சியில் இராமேஸ்வரம் கோயிலில் மராத்தியப் பார்ப்பனர்கள் கோயிலின் உள்ளே நுழைய, தேவாரமும் ஆழ்வார்கள் பாசரமும் வெளியேறியது. வைதீக மதத்தின் மூலமான வேத மந்திரங்களின் ஆதிக்கம் தமிழ் கோயில்களில் வலுத்தது. பெருங் கோயில்களை, குறிப்பாக வருமானம் அதிக உள்ளவை களைப் பார்ப்பனர்கள் இலக்கு வைத்துக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். பெருங் கோயில்களின் புரவலராக சொத்துடமை வர்க்கங்கள் இருந்ததால் அவைகள் வருமானம் மிகுந்த கோயில்களாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. மன்னர்கள் யுத்தம் செய்து, இரத்தம் சிந்தி நாடுகளை கைப்பற்ற, ஒரு துளி வேர்வை கூட சிந்தாமல் அந்நாடுகளிலுள்ள கோயில்களைக் பார்ப்பனர்கள் கைப்பற்றி மந்திரங்களால் மன்னர்களை காலில் விழ வைத்தனர். தமிழகத்தின் பிற்கால மன்னர்களில் பலரும் பார்ப்பன அடிமைகளாக மாறியதால் கோயில் மட்டுமல்ல அரசின் உயர் பதவிகள் அனைத்தையும் பார்ப்பனர்களின் காலடிகளில் வைத்து வணங்கி வந்தனர். பிற்காலச் சோழர்களின் காலத்தில் ராஜகுருவாகவும் தளபதிகளாகவும் இருந்தவர்கள் பார்ப்பனர்களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பார்ப்பனத் தலைமை அமைச்சர்களுக்கு பிரம்மஸ்ரீ ராஜா, பிரம்மாதிராஜா என்ற பட்டங்களைச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். இதனைவனுக்கு அர்பணிக்கப்பட்டதை அரசர் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற

ஸ்மிருதிகளின் விதிகளைக் காட்டி வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் தங்களை வளப்படுத்திக் கொண்டனர். பெருங்கோயில்களை கைப்பற்றியவர்கள். சிறு தெய்வ வழிபாட்டுக் கோயில்கள், கிராமக் கோயில்கள் பக்கம் சென்றதில்லை. காரணம் அந்தக் கோயில்களுக்கென நிலங்களோ நகைகளோ, வணிக வளாகங்களோ, வீட்டு மனை நிலங்களோ வேறு வகையிலான வருமானமோ கிடையாது. ஏனெனில் அக்கோயில்கள் உழைக்கும் மக்களுக்கானவைகளாக இருந்தன. அது மட்டுமல்ல சூத்திரர்கள் பூசாரிகளாக இருக்கும் எந்தக் கோயிலுக்கும் சென்று வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் சென்று வழிபட அவர்களது ஆச்சாரம் தடுத்தது.

புரோகிதத் தொழில் ஒன்று தான் தகுதியோ, திறமையோ, ஒழுக்கமோ, அறிவியல் அறிவோ தேவைப்படாததாகவும், பிறவித் தகுதியே முக்கியமானதாக இருந்ததால், சடங்கு நடத்தவும், கருவறைக்குள் நுழையவும், பூஜை நடத்தவும் பார்ப்பனர்கள் முழு உரிமை பெற்றவர்களாக மாறினர் அதுவரையிலும் பிறப்பின் அடிப்படையில் பூஜை செய்வதற்கு என்று ஒரு தனி சாதி கிடையாது. ஆகமம் அதை வலியுறுத்தவில்லை என்ற நிலையை மாற்றி, பிறப்பின் அடிப்படையில் பார்ப்பனப் பரம்பரையே அர்ச்சகராக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி மன்னர்களின் ஆசியோடு நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். 1971ல் கலைஞர் தலைமையிலான திமுக அரசு சட்டத்தின் 55(2) பிரிவை சேஷம்மாள் வழக்கின் மூலம் அர்ச்சகர் நியமனத்தில் வாரிசுரிமை கோர முடியாது என்ற திருத்தம் செய்திருந்த போதும், கூடுதலாக சில மாற்றங்களை கொண்டு வருவதற்காகவும், அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகர் சட்டத்தை

ஆராயவும் 1979இல் அமைக்கப்பட்ட 13 பேர் கொண்ட மகாராசன் குழு முன் கருத்துக் கூறிய பார்ப்பனர் அல்லாத ஆதினங்களும், மடாதிபதிகளும், ஜீயர்களும், ஆச்சாரியர்களும் அர்ச்சகர் ஆவதற்கு பிறவித் தகுதியே முக்கியமானது என்றுரைக்க குன்றக்குடி அடிகளார் மட்டுமே காலத்துக்குத் தேவையான மாற்றம் தேவை என்பதை பதிவு செய்தார். முற்றும் துறந்த இந்த மகான்களின் மூளைக்குள், நாற்றமெடுக்கும் இழிவான வர்ணாசிரமம் சிம்மாசனம் போட்டு உட்கார்ந்து இருந்தது.

கோயில்களைக் கைப்பற்றிய வுடன் தமிழர்களின் சமயம் சார்ந்த விசயங்களில் ஆரியமாயை மெல்ல மெல்ல நுழைக்கப்பட்டது. வேதகாலத்தில் சிவனைக் கொலைகாரனாகவும், தீயவனாகவும், தூய்மையற்றவனாகவும் தீட்டித் தீர்த்தப் பார்ப்பனர்கள் சிவனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர். ஐவகை நிலங்களின் தெய்வங்களான முருகன், திருமால், கொற்றவை ஆகியோரை பல புனைவுகளின் மூலம் பார்ப்பனர்கள் சொந்தமாக்கிக் கொண்டனர். மாமன் மச்சான், அண்ணன் தம்பி என்று உறவுகளால் இணைத்தனர். அதற்கான கதைகளைப் புனைந்து உலவ விட்டனர். தமிழ்க் கடவுள் முருகனுக்கு ஆரியக் கடவுள் விஷ்ணு தாய்மாமன் ஆனான். விநாயகன் தமிழ் கடவுள் முருகனுக்கு அண்ணன் ஆனான். தமிழ் பெயர்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருதமய மாக்கப்பட்டன. மெய்யுணர்தல் என்பது சைவ சித்தாந்தம் ஆனது. சிவன் ருத்ரன் ஆனான். முல்லையின் மாயோன், விஷ்ணுவாகவும், குறிஞ்சியின் சேயோன், முருகன் சுப்ரமணியனாகவும், மருதத்தின் இந்திரன், தேவேந்திரனாகவும், நெய்தலின் வருணன், வருண பகவானாகவும்,

பாலையின் கொற்றவை, காளி, பார்வதியாகவும் மாற்றப்பட்டனர்.. 'அரசு மரத்தடி அமர்ந்த புத்தனெல்லாம் உருமாறி ஆனை முகத்தான் ஆனான்' தண்ணீர் தீர்த்தமானது. குடமுழுக்கு கும்பாபிஷேகம் ஆனது. கருவறை கர்ப்பக் கிரகம் ஆனது. திருமுழுக் காட்டல் அபிஷேகம் ஆனது. திருச்சுற்று பிரகாரமாகவும், பூசனை பூஜாவாகவும், பூசாரி அர்ச்சகராகவும் ஆனார்கள்.

இமயமலையும் பொதிகையும் உறவு கொண்டன. தமிழகத்தின் நதிகளும், மலைகளும் பல புராணக் கதைகளுக்குக் கருவானது. வட நாட்டு வைதீகக் கடவுள்கள் கோயில் கருவறையில் பெருந்தெய்வங்களாக பூணூல் அணிந்தபடி குடியமர, ஊருக்குள், கோயிலில் இருந்த குலதெய்வங்கள், ஐயனார், முனியாண்டி கருப்பசாமி, காளியம்மன், மாரியம்மன், பிடாரி, சுடலையாண்டி முதலிய உழைக்கும் மக்களின் தெய்வங்கள் ஊருக்குப் புறத்தே எல்லைச்சாமிகளாக வைக்கப்பட்டன. அவற்றை சிறு தெய்வங்கள் பட்டியலில் சேர்த்தனர். புத்த, சமணக் கோயில்கள், பள்ளிகள் கைப்பற்றப்பட்டு, திருமால், பிள்ளையார், முருகன் சிலைகள் வைக்கப்பட்டு ஆகம வழிபாட்டுத் தலங்களாக மாற்றப்பட்டன. சமஸ்கிருத ஆகமம் கோயிலுக்குள் வேர்விட்டு, சதுர்வரண நச்சு மரம் வளரத் தொடங்கியது.

பிற்காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் ஆரியமயத்துக்குள் ஆட்பட்டவுடன் கோயில் நிறுவனமயமாகியது. அதுவரை அனைவரையும் சமமாகக் கருதியப் பல சமயங்களின் ஆகம விதிகளைப் பார்ப்பனியம் திரித்தும் புரட்டியும் போட்ட தோடு, அத்வைத பார்ப்பனர்கள் கோயில் கொடிமரத்துக்கு அப்பால் நுழையக் கூடாது என்று இருந்த நிலையில் வேத ஆகமத்தை,

ஸ்மிருதியை கோயிலுக்குள்ளும் நிலைநாட்டத் துணிந்தனர். கி.பி. 7-8 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் கோயில்களிருந்து தமிழ் நீக்கப்பட்டு சமஸ்கிருதம் கோலோச்சத் தொடங்கியது. வைதீகக் கருத்துக்களையும், மதிப்பீடுகளையும், பார்ப்பனிய வழிபாட்டு முறைகளையும் தமிழ் சமூகத்தின் உயர் சாதியினரின் மூளைக்குள் திணித்துப் பரவலாக்கியத்தின் விளைவால், பெருங் கோயில்கள் மட்டுமல்ல நிகழ்காலத்தில் கிராமக் கோயில்களும் பார்ப்பனமயமாகி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைக் கோயிலுக்கு அப்பால் நிறுத்தியது. (கி.பி. 14-17 காலகட்டங்களில் சிவாச்சாரியார்கள் ஆகம வழியினை விட்டு விலகி அத்வைத (ஸ்மார்த்த) தத்துவங்களில் மூழ்கத் தொடங்கினர்.)

ஆகமங்களில் இன்ன வருணத்தாருக்கு இந்த இடம் என்றோ, சூத்திரருக்குக் கோயிலுக்குள் இடமில்லை என்றோ குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும் அவர்களை வர்ணாசிரமம் வழி மறித்தது.. வேத ஆரியர்களால் ஆகம விதிகளில் திணிக்கப்பட்ட இடைச்செருகல்களால் ஒடுக்கப்பட்டச் சமூகம் கோயில்களுக்குள் மட்டுமல்ல, கோயிலுக்குச் செல்லும் பாதையில் நுழைவதற்கும் தடைச்சுவர்கள் எழுப்பப் பட்டன. கோயிலுக்குள், வெளிப் பிரகாரம், கொடி மரம், பிரகாரம், உள்பிரகாரம், கருவறை என எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டு **பார்ப்பனர்களில் பட்டர்களை கருவறை வரையும், சூதிர பார்ப்பனர்கள் அர்த்த மண்டபம், சூத்திரர்கள் மகா மண்டபம், சில சாதிகள் கொடிமரம் வரையும் அனுமதித்தது. பஞ்சமர்களுக்கு கோபுர தரிசனமே போதும் என்றது.** இந்துக்களான கம்மாளர்களும், செட்டியார்களும், சாலியர்களும், விஸ்வ கர்மாக்களும் ஆரம்ப

காலத்தில் கோயிலுக்குள் நுழைய முடியாமல் போனது. மீறி நுழைந்தால் கொடூரமான தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப் பட்டனர்.கோயில் தீட்டுக் கழிக்கப்பட்டது.அனைத்தும் ஆகமத்தின் பெயரால் செய்யப்பட்டன. ஆகம விதிகளை இவர்கள் தங்களது அதிகாரத்தையும், மேலாண்மையையும், சாதித் தீண்டாமையையும் நிலை நிறுத்தி கொள்வதற்கு கையாளும் ஒரு விதமான தந்திரம் என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.தங்களது தேவைக்கேற்ப ஆகமவிதிகளை எப்படி வேண்டுமானாலும் புரட்டிப் போடுவதில் அவர்கள் வெட்கப்படுவதில்லை.

இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டில் ஆகமக் கோயில்கள் என்று அறியப்பட்ட 2000 கோயில்களில் பணியாற்றும் அர்ச்சகர்களில் சிலரைத் தவிர ஆகமங்களை முறையாக கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் இல்லை.எடுத்துக்காட்டாக கபாலீஸ்வர் கோயிலிலுள்ள 41 அர்ச்சகர்களின் 4 பேருக்கு மட்டுமே அனைத்து பூஜை முறைகளும் தெரியும்.மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலிலுள்ள 116 பேரில் 28 பேர் மட்டுமே ஆகம பயின்று சாற்றுதல் பெற்றவர்கள்.14 மிகப்பெரிய கோயில்களான சென்னை கபாலீஸ்வர்,மதுரை மீனாட்சி,திருவண்ணாமலை அண்ணாமலை கோயில்,திருப்பரங்குன்றம் முருகன் கோயில், அழகர் கோயில்,உள்ள அர்ச்சகர்களின் மிகச் சிலரே ஆகம பூஜையைக் கற்றுத் தெரிந்துள்ளனர். இன்றைய நிலையில் எந்தக் கோயிலும் ஆகமத்தின் விதிகள்படிதான் வழிபாடுகள் நடக்கிறது என்று எவராலும் சொல்ல முடியாது.

பல சிவாலயங்களில் சிவாச்சாரியார் அல்லாத சுமார்த்தப் பார்ப்பனர்கள் பூசை செய்வதையும்,

பிள்ளையாருக்கு ஓத வேண்டிய சுக்லாம் பரதரம் மந்திரத்தை நடராஜனுக்கும் தட்சிணாமூர்த்திக்கும் ஒதுவதும்,தேவி மந்திரத்தை துர்க்கைக்கு, காளிக்கும் ,மாரிக்கும் ,வித்தியாசம் இல்லாமல் சொல்லிவருவதும்,,கடவுளுக்கு செய்யப்படும் அர்ச்சனையை தனி மனிதன் நலனுக்காக செய்வதும் ,சிதம்பரத்தில் ஆகமப்படி மகுடாகாமப்படி பூசைக்குப்பதிலாக புதனஞ்சலிபத்ததிப் படி பூசை நடைபெறுவதும் , திருவரங்கம் , போன்ற கோயில்களில் துலுக்க நாச்சியாரின் சிலை வழிபாட்டினைப் பெறுவதும், திருச்செந்தூர் கோயிலில் ஆதிசைவர்களுக்குப் பதில் குமார மந்திரம் தெரியாத மாத்வர்கள் அல்லது ஸ்மார்த்ததாரர்கள் நியமிக்கப் பட்டுள்ளதும், ஆங்கிலப் புத்தாண்டின் நள்ளிரவு பூசை நடப்பதும்,பூசைக்கு சம்பளம் வாங்குவதும்,சிவாவிஷ்ணு கோயில்கள்,அஷ்டலட்சுமி கோயில் என ஆகம விதிகளுக்குப் புறம்பாக கோயில் கட்டுவதும்,,ஒரு தெய்வத்துக்குரிய மந்திரத்தை, பிற தெய்வத்துக்கு சொல்வதும் நடக்கிறது. மனைவி இல்லாதவர்கள்,பிரம்மச்சாரிகள்,ஆகியோர் நைமித்திகம் முதலானோர் பூசை செய்யக் கூடாது.என்பது ஆகம விதி.ஆனால் இன்று பல கோயில்களில் இந்த விதி மீறப்படுகிறது.

,இவற்றையெல்லாம் கண்டும் காணாமல் மெளனித்து விடும் நீதி தேவன்கள் அர்ச்சகர் நியமனத்தில் வாரிசுரிமை ஒழிக்கப்பட்டு விட்டதாக கூறியபோதும் குறிப்பிட்ட சாதி,உட்பிரிவை சார்ந்தவர்கள் தான் அர்ச்சகராக வரவேண்டும் என்று புதிய தீர்ப்பு எழுதி தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டது.நீதிதேவன்கள் சமத்துவம், சமூக நீதி,என வரும் போது மட்டும் சதுர்வர்ணத்தையும், சனாதனத்தையும் தங்கள்

எழுதுகோலில் நிரப்பி கொண்டு தீர்ப்பு எழுதிய கடந்த கால வரலாறு இன்றும் தொடர்வது கொடுமை.

கருவறைக்குள் நுழைந்தால், சாமி சிலையைத்தொட்டு வணங்குவதால், அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் . ஆவதால் கோயில் ஒன்றும் குடி மூழ்கி விடப் போவதில்லை. கடவுளும் கோயிலை விட்டு விட்டு பனிபடர்ந்த கைலாசம் போய் விடுவதில்லை. அது உரிமை சார்ந்ததோடு முடங்கி விடுவிடுவதுமில்லை.. அதையும் தாண்டியது. ஆகமத்தின் பெயரால் பார்ப்பனர் அல்லாத மக்களை, இழிமக்கள்,இழி பிறப்பாளர்கள் என்று தீட்டுக்குள் மூழ்கடிப்பதோடு,சாதி, தீண்டாமை தொடர்வதற்கு தொடர்புடையது ,சாத்திரம்,சடங்கு,சாதி, தீண்டாமை என சமூகத்தில் புரையோடிப் போயுள்ள நோய்களுக்கு ஆகமம் ஒரு மூடு திரையாக இருக்கிறது.

கடந்த 200 ஆண்டுகளில் பார்ப்பனர்களால் சொல்லப்படுகின்ற வேத ஆகமத்தின் பல வேர்களை, எடுத்துக்காட்டாக கோயில் நுழைவு,தேவதாசி ஒழிப்பு, குடமுழுக்கு ,தமிழ் அர்ச்சனை என பலவும் போராட்டங்கள் எனும் கோடாரி கொண்டு வெட்டி யெறிந்த வரலாறு நமக்கு உண்டு.சனாதனமும், ஆரியப்பண்பாடும் ,ஆதிக்கமும் வீழ்வது அல்லது வீழ்த்துவது சமூகப் பண்பாட்டுப் புரட்சியின் ஒரு பகுதி என்பதை புரிந்து கொண்டு சல்லிவேர்களையும் விட்டுவிடாமல் வெட்டியெறியக் கோடாரியை கூர்மைப் படுத்த வேண்டிய காலமிது.

குறிப்புகள்

.....

1. கோயில்-நிலம்-சாதி.-பொ. வேலுச்சாமி. பக்-50
2. பெரியார் மரபும் திரிபும் -எஸ்.வி.ராஜதுரை. பக்-176.
3. இந்துமதம் எங்கே போகிறது.-அக்னி ஹோத்திரம் ராமானுஜ தாத்தாச்சாரியார் - பக்-36
4. ஆலய பிரவேச உரிமை-p.சிதம்பரம் பிள்ளை.பக் 6.)
5. ரிக் வேத சமூகம் ஒரு பார்வை.-சுந்தர சோழன்.
6. ஆலய பிரவேச உரிமை.P.சிதம்பரம் பிள்ளை.பக்-73
7. பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் சமூகத்தில் இறந்தோர் வழிபாடும் முன்னோர் வழிபாடும்-ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் .பக்.65
8. பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் சமூகத்தில் இறந்தோர் வழிபாடும் முன்னோர் வழிபாடும். - ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்.-பக்82
9. தமிழர் சமயமும் சமஸ்கிருதமும் - தமிழண்ணல்-பக் 21
10. தமிழரின் வேதம் எது.ஆகமம் எது பக்-14. முதுமுனைவர் மு.பெ.சத்யவேல் முருகனார்.
11. ஆலய பிரவேச உரிமை - P.சிதம்பரம் பிள்ளை -பக் 75)
12. தமிழர் சமயமும் சமஸ்கிருதமும் - தமிழண்ணல்-பக் 49
13. முப்பது கட்டுரைகள் -குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன்.பக்-47
14. அனைத்து சாதியினர் அர்ச்சகர் நியமனமும் உச்ச நீதி மன்றத் தீர்ப்பும் ஆகமங்களும்-கி.வீரமணி.)

ஆசிரியரைப் பற்றி...

இந்திய அரசின் தொலைத் தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL பாரத் சஞ்சார நிகாம் லிமிடெட்) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

தேசிய தொலைத்தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மேளனத்திலும், (NFTE-BSNL) அனைத்திந்திய தொலைத்தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர்.

இவரது முதல் படைப்பான "லண்டன் - ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலை நகரம் "தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையால் 2013ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றது.

உலகமயம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப்போகும் தாக்கம் பற்றிய "பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா", சாதியைப் பற்றிய "சாதி என்னும் பெரும் தொற்று - தொடரும் விவாதங்கள்", காவிகளைப் பற்றிய "காவி என்பது நிறமல்ல" என்ற இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவைகளாகும்.

இவரது சொந்த ஊர், தூத்துக்குடி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டம், துறையூர் என்ற கிராமம். வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில்.